

Sygn. akt **OS 9/2019**

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodniczący: r.pr. Jerzy Piskorski

Sędziowie: r.pr. Bożena Bielecka - sprawozdawca

r.pr. Anna Jakubowska-Rybczyńska

Protokolant: aplikant radcowski – Barbara Olech

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy ze skargi (...) na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania z dnia (...) r. - wniesionego w dniu (...) r. - od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r., sygn. akt RD-(...) o umorzeniu dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm.) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o umorzeniu dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego.

Przewodniczący:

Jerzy Piskorski

Członkowie:

Bożena Bielecka

Anna Jakubowska-Rybczyńska

Uzasadnienie

W dniu (...)r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło odwołanie adw. (...) od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...)r. sygn. akt. RD (...) o umorzeniu dochodzenia w sprawie radcy prawnego (...) wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997r. Kodeks postępowania karnego w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.

W odwołaniu adw. (...) podnosi, że zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, nie odnosi się do wszystkich czynów opisanych w jego skardze. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w swoim postanowieniu pomija, według niego, zachowanie radcy prawnego (...) na korytarzu sądowym, w tym podnoszenie na niego głosu oraz podsłuchiwanie jego rozmowy z jednym ze świadków. Zdaniem adw. (...) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, nie ocenił kolejnego zachowania, jakim było fałszywe pomówienie Skarżącego przed sądem, że wpływa on na treść zeznań świadka. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie wyjaśnił również w jaki sposób radca prawny (...)

dowiedziała się, że zamieszkuje on na ul. (...). Adw. (...) podnosi w swoim odwołaniu, że szczególnie starannie należy badać konflikt interesów jaki mógł zaistnieć w niniejszej sprawie.

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, ustalił co następuje:

W dniu (...)r. do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga adw. (...) na zachowanie radcy prawnego (...). Skarżący wskazał, że reprezentuje w postępowaniu sądowym przed Okręgowym Sądem w Lublinie Wspólnotę Mieszkaniową (...) w Lublinie. Zarządcą Wspólnoty Mieszkaniowej jest Spółka (...) (...) z siedzibą w (...). Wspólnota została pozwana do sądu przez Pana (...), wykonawcę dla Wspólnoty robót remontowo – budowlanych. Wykonawcę Pana (...) reprezentuje radca prawny (...). Umowa o roboty budowlane z dnia (...)r. została zawarta pomiędzy Wspólnotą Mieszkaniową ul. (...), którą reprezentuje Zarządca Spółka (...) a Zakładem Remontowo – Budowlanym (...). Adwokat (...) zarzuca, że w dniu (...)r. na korytarzu sądowym radca prawny (...) zwróciła się do niego słowami: ” Panie mecenasie pomyślcie o ugodzie. Człowiek wykonał robotę i należy mu się zapłata. Ja wiem, że Pan tam mieszka, proszę porozmawiać z mieszkańcami w tej sprawie.” Na jego prośbę o pominięcie informacji o miejscu zamieszkania radca prawny (...) zaczęła krzyczeć, żeby do niej tak się nie zwracać, bo jest osobą starszą. Zarzuca również, że w innym terminie przed rozprawą sądową radca prawny (...), podsłuchiwała jego rozmowy z członkiem Wspólnoty Mieszkaniowej. Według Skarżącego radca prawny (...) przyłapaną na podsłuchiwanie rozmowy, poinformowała sąd, że Skarżący ustawił świadka.

Według Skarżącego radca prawny (...) z jednej strony reprezentuje wykonawcę robót budowlanych dla Wspólnoty Mieszkaniowej (...) Pana (...), zaś z drugiej strony wykonuje czynności dla Spółki (...), która jest zarządcą Wspólnoty Mieszkaniowej (...). Skarżący zarzuca radcy prawnemu (...), że na bieżąco korzystała ze swojej pozycji w Spółce (...) uzyskując informację o Wspólnocie Mieszkaniowej i jej mieszkańcach, w tym również na temat jego miejsca zamieszkania.

Pismem z dnia (...)r. radca prawny (...) ustosunkowała się do zarzutów przedstawionych w skardze wyjaśniając, że w postępowaniu sądowym reprezentuje Pana (...), wykonawcę robót remontowo – budowlanych dla Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...). Wspólnota reprezentowana jest przez adw. (...). Z uwagi na upływ czasu, nie pamięta dokładnie jak przebiegała jej rozmowa z adw. (...). Potwierdza, że nie przebiegała ona w przyjaznej atmosferze. Wypowiedź adw. (...) była w stosunku do niej obraźliwa dlatego stwierdziła, że nie akceptuje takiego zachowania. Nie pamięta po upływie 2 lat jakimi słowami zwróciła się do adw. (...). Według wyjaśnień radcy prawnego (...) nie była zainteresowana, gdzie adw. (...) mieszka i nie weryfikowała tego. Nie podsłuchiwała rozmów adw. (...) na korytarzu sądowym, ale podkreśliła, że instruowanie świadka, co do istotnych okoliczności dla sprawy należy uznać za nieetyczne. Radca prawny (...) wyjaśniła, że nie wykonuje ani nigdy nie wykonywała żadnej obsługi prawnej na rzecz Spółki (...). Nie świadczyła również doraźnej pomocy na jej rzecz. Jedynie dwukrotnie zdarzyło jej się reprezentować Wspólnoty Mieszkaniowe, których zarządcą była Spółka (...). Czynności te nigdy nie były związane z reprezentacją Spółki.

Postanowieniem z dnia (...)r. sygn. akt. RD (...), Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, wszczął dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z art. 28 i 29 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, przeprowadził szereg czynności związanych z wyjaśnieniem stanu faktycznego. Wystąpił zarówno do Spółki (...) jak i radcy prawnego (...) o wyjaśnienie, czy radca prawny (...) świadczyła pomoc prawną na rzecz Spółki lub Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...). W piśmie z dnia (...)r. radca prawny (...) oświadczyła, że nigdy nie reprezentowała Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) i nie świadczyła na jej rzecz pomocy prawnej, jak również nie reprezentowała i nie świadczył pomocy prawnej na rzecz Spółki (...). Wskazała, że reprezentowała Wspólnoty Mieszkaniowe zarządzane lub administrowane przez Spółkę (...) i była to Wspólnota Mieszkaniowa (...) przy ul. (...) oraz dwukrotnie reprezentowała Wspólnoty Mieszkaniowe przy ul (...) i (...).

Również Prezes Zarządu Spółki (...) (...) w piśmie z dnia (...)r. wskazał, że radca prawny (...) nigdy nie reprezentowała ani nie świadczyła pomocy prawnej na rzecz Spółki (...) ani Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...).

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w trakcie prowadzonego postępowania przesłuchał świadków w tym: adw. (...), (...), (...), (...) na okoliczność świadczenia pomocy prawnej i reprezentowania przez radcę prawnego (...) Spółki (...).

W dniu (...)r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie wydał postanowienie o umorzeniu dochodzenia, uznając, że radca prawny (...) nie świadczy i nie świadczyła pomocy prawnej na rzecz Spółki (...) oraz na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...). Reprezentowała jedynie Wspólnotę Mieszkaniową (...) przy ul. (...), której Spółka (...) jest administratorem. Wyjątkowo reprezentowała Wspólnoty Mieszkankowe przy ul. (...) i (...), które również zarządzane są przez Spółkę (...), ale tylko dwukrotnie, w zastępstwie radcy prawnego, który je obsługuje.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał, że nie można na podstawie słów: „Pan tam mieszka” wywodzić, że radca prawny (...) pozyskiwała informację w Zarządzie Spółki (...) na temat adw. (...). Miejsca zamieszkania nie można utożsamiać z miejscem zameldowania. Radca prawny (...) mogła przyjąć, że miejsce zamieszkania jest tożsame z miejscem podanym przez adw. (...) jako adres do korespondencji. Adw. (...) prowadząc na sądowym korytarzu rozmowę ze świadkiem, mógł mieć świadomość, że może być ona słyszana przez inne osoby. Z faktu przebywania na korytarzu sądowym radcy prawnego (...) nie można wywodzić, że chciała podsłuchiwać rozmowy. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podkreślił, że zarówno radcowie prawni jak i adwokaci zobowiązani są koleżeńskiego zachowania wobec siebie.

W dniu (...)r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga adw. (...) na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP z dnia (...)r. w Lublinie o umorzeniu dochodzenia w przedmiotowej sprawie.

Skarżący nie zgadza się z powyższym postanowieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oraz zawartymi w nim argumentami. Według niego nie wyjaśniono nagannego zachowania radcy prawnego (...) w postaci podnoszenia głosu na korytarzu sądowym, jak również pomawiania go przed sądem, iż wpływa na treść zeznań świadka. Za chybiony uznaje argument Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, iż miejsce zamieszkania jest tożsame z miejscem podanym przez niego jako adres do korespondencji. Nie zgadza się z argumentacją, że radca prawny (...) nie świadczy i nie świadczyła pomocy prawnej na rzecz Spółki (...) oraz na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...). Jego zdaniem Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego powinien z większą starannością zbadać i ocenić fakty związane jego zdaniem z konfliktem interesów jaki ma miejsce w niniejszej sprawie.

Po rozpatrzeniu odwołania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawny w Lublinie, zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie zgromadzony w sprawie materiał dowody nie pozwala na przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie radca prawny (...) dopuściła się przewinienia dyscyplinarnego. W konsekwencji powyższego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął i podzielił w całości ustalenia poczynione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w toku przeprowadzonego postępowania w zakresie zachowania radcy prawnego (...). Analiza materiału dowodowego nie pozwalała na stwierdzenie, iż doszło do wypełnienia przez radcę prawnego (...) znamion przewinienia dyscyplinarnego, co skutkowało wydaniem postanowienia o umorzeniu dochodzenia. Prowadzone postępowanie dyscyplinarne przeciwko radcy prawnemu ma przede wszystkim zmierzać do ustalenia czy doszło do naruszenia przez radcę prawnego obowiązków nałożonych na niego przez obowiązujące przepisy w szczególności przez ustawę z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2018r. poz. 2115 ze zm.) oraz zasady zawarte w Kodeksie Etyki Radcy prawnego (Załącznik do uchwały Nr3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r.) a także czy i na ile naruszenie to jest przez radcę prawnego zawinione i ewentualne wymierzenie winnemu jednej spośród skatalogowanych kar dyscyplinarnych.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie dokonał oceny treści skargi, stanowiska radcy prawnego (...) złożonego na piśmie, zeznań świadków oraz dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowania. Ocena ta jest rzetelna i dogłębna a jej wynikiem jest postanowienie o umorzeniu dochodzenia.

Podniesione w odwołaniu z dnia (...)r. przez adw. (...) argumenty nie zasługują na uwzględnienie. W zaskarżonym postanowieniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego odniósł się do wszystkich zarzutów przedstawianych w skardze poddając je wnikliwej analizie i ocenie. Przedstawione w skardze zarzuty były przedmiotem postępowania sprawdzającego prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego i zostały przez niego ocenione.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że radca prawny (...) jak i adw. (...) są przeciwnikami procesowymi w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Lublinie. Oboje potwierdzają, że ich rozmowy przed rozprawą sądową nie przebiegają w miłej atmosferze. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, zgadza się z twierdzeniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że zarówno radcowie prawni jak i adwokaci zobowiązani są do koleżeńskiego zachowania wobec siebie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego odniósł się również do zarzutu ewentualnego podsłuchiwanie przez radcę prawnego (...) rozmów prowadzonych przez adw. (...). Należy mieć na uwadze, że korytarz w budynku sądowym jest miejscem publicznym i prowadzone tam rozmowy mogą być słyszane przez inne osoby. Z faktu przebywania na korytarzu radcy prawnego (...) nie można dopatrywać się chęci podsłuchiwanie przez nią rozmów innych osób i przypisywania jej zawinonego działania zawierającego znamiona przewinienia dyscyplinarnego.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ocenił również możliwość ustalenia przez radcę prawnego (...) faktu miejsca zamieszkania adw. (...). Przyjął, iż mogła ona uznać, że miejsce zamieszkania adw. (...) jest tożsame ze wskazanym przez niego adresem do korespondencji. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa, że adw. (...), posługując się adresem do korespondencji ul. (...), nie może uniknąć faktu kojarzenia adresu kancelarii z miejscem jego ewentualnego zamieszkania, wiedząc, że pod tym adresem znajdują się lokale mieszkalne.

Nie można uznać za zasadny zarzut fałszywego pomówienia przez radcę prawnego (...), adw. (...), że wpływa on na treść zeznań świadka. Radca prawny (...) przyznała w trakcie prowadzonego postępowania, iż poinformowała Okręgowy Sąd w Lublinie o nagannym, według niej, zachowaniu adw. (...), polegającym na instruowaniu świadków i informowaniu ich o istotnych okolicznościach dla sprawy. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa, że obie strony postępowania formułują wobec siebie zarzut nagannego i, według nich, nieetycznego zachowania w postaci instruowania świadka przed rozprawą. Użycie przez Skarżącego sformułowania „fałszywego pomawiania”, jest zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego odczuciem emocjonalnym nie znajdującym potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym. Prowadzone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego postępowanie nie pozwala na przyjęcie tych twierdzeń za udowodnione. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego profesjonalni pełnomocnicy reprezentujący w postępowaniu sądowym swoich mocodawców, powinni zachowywać się zgodnie z zasadami etyki obowiązującymi zarówno radców prawnych jak i adwokatów.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego po przeprowadzeniu dochodzenia, dokonując oceny treści skargi, stanowiska radcy prawnego złożonego na piśmie, zeznań świadków oraz dokumentów zgromadzonych w sprawie, ustalił, iż radca prawny (...) nie świadczy i nie świadczyła pomocy prawnej na rzecz Spółki (...) oraz na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...). Reprezentowała jedynie Wspólnotę Mieszkaniową (...), której Spółka (...) jest Administratorem. Wyjątkowo reprezentowała Wspólnotę Mieszankową przy ul. (...) i (...), które również zarządzane są przez Spółkę (...). Radca prawny (...) postępując w wyżej określony sposób nie dopuściła się nieprawidłowości, stanowiących zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu, które mogłoby być podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa, że adw. (...) nie sformułował wprost w skardze zarzutu naruszenia konfliktu interesów, który został wyartykułowany dopiero w skardze na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego ORP w Lublinie o umorzeniu dochodzenia. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego jest związany zarzutami zawartymi w skardze i do nich odniósł się wprost w postanowieniu o umorzeniu dochodzenia.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zgromadził materiał dowodowy który jest kompletny, pozwalający na wszechstronną ocenę okoliczności danej sprawy oraz dokonał jego analizy, która jest analizą wnikliwą i wyczerpującą.

Z przytoczonych względów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie orzekł jak w sentencji postanowienia.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2018r. poz. 2115 ze zm.) postanowienie jest ostateczne i nie służy od niego prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący:
Jerzy Piskorski

Członkowie:
Bożena Bielecka

Anna Jakubowska – Rybczyńska